

GIỚI C M CÓ HOA H NG D I

1. Giới a năm, b ng đ ng đ c ngh i b n ngày liên ti p, anh quy t đ nh lên Đà L t thăm cô. Bên c nh nguyên nhân chính là anh mu n tr n cái nóng ch m hè c a thành ph mình đang s ng, mu n thay đ i không khí m t chút, còn có m t nguyên nhân khác không kém ph n quan tr ng n a: anh mu n đ c nhìn th y cô, đ c nghe cô nói chuy n, cũng khá lâu r i anh và cô không g p nhau. Cô ch là b n, m t ng i b n r t thân c a anh đã h n m i năm r i, mà nhi u ng i, c anh n a, có lúc đã hoài nghi làm sao có đ c tình b n trong sáng nh th , tình khi t nh th gi a m t ng i nam và m t ng i n trong kho ng th i gian dài đ n v y.

Đón anh và ch anh lên Đà L t là m t đ a h c trò cũ c a cô, g i là h c trò cũ c a cô nh ng bây gi nhìn Vi t cũng ngang ng a cô r i, đen s m, râu ria x m xoàng. Vi t đang là tài x xe du l ch tuy n Đà N ng – Đà L t. Anh lên xe, ng i k ngay sau gh tài x c a Vi t, i đ ng ng m phong c nh hai bên đ ng đi, th nh tho ng nghe Vi t h i chuy n và h tr i. –"Anh là b n c a cô em h ?". –". –"H i nào gi , không th y cô em có b n trai.". –"V y h ?". –"Cô em đ n

di đ n l i là ph i đón anh. Cô em nói anh không biết nhà cô. Cô em chu đáo quá anh héng?". Anh th y bu n c i tr c ki u nói chuy n lém l nh c a Vi t, dù ra đ i b n ch i lâu r i nh ng Vi t v n có m t cách nói chuy n r t h c trò khi nh c t i cô. –"H là v y, luôn luôn chu đáo, và r t t t." –"Anh lên đ t này, ch c cô em m ng ph i bi t!". Đ n n c này thì anh không th y h v i Vi t đ c n a r i. Anh c làm ra v không hi u ý Vi t. "Thì b n bè lâu ngày g p nhau, ph i m ng ch !". Vi t nh n m t: "Anh đ ng gi b , em bi t h t c ! Anh v i cô em bao gi tính chuy n l n đây?". R i không đ i anh tr l i, Vi t huyền thuyen k v ông th y d y toán cùng tr ng nào đó ngày x a tán cô, r i có m t ông giám đ c ch a v nào đó cô g p l p trung tâm ngo i ng ban đêm... Nh ng chuy n này anh nghe không l , vì có l n cô k anh nghe r i, ch th y l vì qua l i Vi t k , nó mang m t màu s c khác. Anh bi t, Vi t r t thân v i cô và l n đ u tiên, qua l i Vi t k , c m giác khi anh nghĩ v cô b ng đ ng khác tr c.

Xe ch y đ n Đ n D ng thì b pan, ph i đ ng l i s a. Đã b y gi t i, n u xe ch y thông su t thì gi này anh đã ch m ch Đ à L t r i. Vi t b m c hai th ng bé ph xe loay hoay gi a đ ng máy móc ng n ngang, ch y đi đâu m t lát, r i quay l i c i h h : "Em đ i n tho i v cho cô H r i, không thì nhà, cô em lo cu ng lên!" v i m t cái nhìn đ y ý nghĩa. Anh c i, b t đ u th y thi n c m v i Vi t, ch t nh n ra bên trong cái v b i b m thô nhám kia là m t con ng i hoàn toàn khác, tình c m, nhi t thành. Vi t tr nên g n g i v i anh bi t bao nhiêu, nh cô. Đêm đ u tiên anh Đ à L t, s ng giăng đ y và se s t l nh, cái l nh se s t làm ng i ta r t đ chùng lòng. M i m t gi đêm, anh r cô đi d o lòng vòng con đ ng quanh h Xuân H ng, ng m nh ng ánh đèn l p lóa trên m t n c và ánh trắng th ng tu n m nh d , bàng b c. Anh đi bên c nh cô, c nghĩ là g p nhau s nói chuy n nhi u l m, hóa ra ch ng nói đ c gì, cũng ch ng bi t nói gì. Anh th y lòng bình yên, t ng ch ng có th đi đ c su t đêm nh th , cho đ n khi nghe gi ng cô kh khàng: "Mình v ng đi, V n đi xe c ngày m t r i."

2. Nh ng tia n ng bu i sáng c a Đ à L t đ ng nh trong tr o h n, m m m i và b ng sáng h n n ng s m thành ph c a anh. Anh th c d y sau m t đêm r t sâu trên căn gác g dành riêng cho khách nhà cô b ng ti ng chim l anh không bi t tên, nghe m h nh ng l nh lót, ti ng ng i đi nghe xôn xao trên con đ c bên nhà. Cô đang làm gì đó ngoài v n b c vào lúc anh v a m i xu ng nhà, m t long lanh s ng s m, n c i đ u dàng nh s ng: "V n ng đ c không?". Anh m m c i g t đ u, lòng ch t ân c n l m. Anh b c ra, chào ba m cô đang hái rau trong khu v n nh xanh m t, vun thành lu ng tr ng đ các lo i rau, hàng rào là nh ng c m hoa h ng đ i. Nh ng bông h ng đ i m c tràn lan, không ai t i tấp, chăm nom, v n s ng, v n l n lên, n hoa, hi n lành và dung đ nh bao đ i dung đ nào đó không th thi u đ c trong cu c đ i này.

N i đ u tiên cô đ a anh đ n là m t quán cà phê n m trên đ i mà trong th vi t g i anh, đã có l n cô k anh nghe. Quán tr ng đ y hoa tr c sân nhà, có m t khung c a s b ng g nhìn ra sân hoa và m t dòng su i trong hòn non b gi s n n c ch y róc rách. Cô gi i thi u m t món đ u ng m i v i anh, artichaut s a, tên nghe là l , th t ra là m t món đ u ng ng t l ,

Đến cửa pha bóng sofa khuỷu trong nệm c trà túi lọc artichaut nóng. Cô gái chốc quán bĩa đĩa nhấc cô thích, chờ cho anh xem mỹ loại hoa lồng chốc có Đà Lạt, kể là lúc nào buồn thì cô rớt mất ngóai buồn gái đến đây, trộm c đây, cô ao c c c có l n d n anh đến đây biết bao, như là mất đi u mất đi u cô buồn chia sẻ cùng anh, rồi hỏi anh thấy thế nào. Dĩ nhiên anh chốc ng thế nào nói đến c với cô là anh thấy thế nào bởi vì có đi u rớt l đang xảy ra trong anh, và anh đang cảm thấy choáng ngợp với đi u l y. Chính lúc này, anh chốc buồn nhìn cô, nghe cô hỏi nhiên kể chuyện trộm ng, chuyện l p, chuyện h c trò. Thế nh tho ng, có mất vài ng i vô quán chào cô và c i, cô gái thích là h c trò cũ, h c là h c viên mỹ l p ngo i ng ban đêm. Chi c loa thùng đến c bài trí rớt khéo c các góc quán đang th ra mất gi ng nam tr m m : "Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi..." Bao nhiêu năm đã qua đi, dăm ba cuộc tình không tên rồi cũng ra đi, đi i trong anh nh ng đ u v t nh t nhòe không rõ đến ng nét, chốc còn cô v n ng i đây h n nhiên kể chuyện anh nghe, h n nhiên l ng nghe anh nói, trong mất lắng kính tình buồn trong veo. Anh biết đi u thấy nghĩ ng chính mình, và t h i cô là con gái, có lúc nào cô không thấy ch c ch n không, v tình buồn này.

Buổi chiều, cô đến anh đi ngang qua Nhà thờ l n, vòng quanh hồ Xuân Hồng ng, ngang qua đi Cù, chốc c nh đ p ch p hình đ "Mai mất Văn vẻ khoe với mỹ cô bé Đà Lạt". Cô biết anh đến ng, ng i và c i đ ki u cho cô làm nghề sĩ nhiếp nh, nh t đ nh không ch u đ anh đáp l ch p hình l i cho cô, lúc thì: "H c đây t nh đ n l n, lúc nào ch p mà không đến c", lúc thì: "H ch p hình x u l m, h ng h t c nh.". Cô luôn mi ng nói là cô x u l m, mà anh đâu có nh n ra cô x u ch nào đâu. Chốc có khuôn mặt, d o này cô hỏi g y và mái tóc dài quá nên hỏi x xác. Anh c v n s c đ p cho cô: "Có khi H c t m t ki u tóc gì đó tem tem vào, làm cho tóc H có cảm giác m ng h n m t chút là khuôn mặt đ y d n h n ngay.". Đây là m ki n th c anh có đến c do hay đ c ké mỹ t p chí th i trang, làm đ p c a cô em gái nhà trong nh ng buồn i tr a không có gì đ c đ ng . Ti ng cô c i giòn tan: "Coi b Văn nghiên c u ng thu t làm đ p k quá!" làm hai tai anh ng ng ng u đ r .

Cô đến anh ghé nhà chốc buồn cô ch i. Chốc Ngân, l n hỏi anh với cô chốc vài tu i v n vã rớt n c, pha trà mời anh: "Chốc đây nghe H nh c t i Văn hoài!", không đ ý t i cái l m m t kín đáo c a cô. Chốc Ngân giành ph n nói h t, liên t c t cáo cô nh th anh là buồn trai c a cô, chốc có anh m i đ c v inh đ nghe nh ng chuyện này, làm anh chốc ng biết chính thế nào c . Mà th t lòng, anh cũng đâu có buồn chính gì. Chốc Ngân hào phóng khen anh đ p trai và tr h n nh u so với tu i, làm anh mất đ b ng vì ng ng và c m đ ng, ch t ch t đ khi b t g p nét c i ph h a g ng g o c a cô. Không đ ng, câu chuyện có ph n nh t nh t, đi u anh lo nh t là đã vô tình làm cô buồn. Anh không biết là cô có thêm đ ý nh ng chuyện v n v t th này rồi buồn không, nh ng qu th t, anh không buồn làm cô buồn. Chốc biết sau đó, khi đi ăn t i cùng chốc Ngân, rồi ghé mất quán cà phê nhìn xu ng hồ Xuân Hồng ng xem thành ph lên đèn, anh không còn thấy sung s ng khi đến c chốc Ngân hào phóng khen v m t đi u gì đó n a. Đêm Đà Lạt sâu và yên tĩnh, mất trắng hôm qua đã d n d n hi n ra rõ ràng và có đ đ nét h n. Lâu l m rồi, anh m i có đến c cảm giác th th ng i ng m trắng nh th này, l ng l nghĩ v m t đi u m i m đang t t rõ nét trong lòng. M t đi u m h nh là tình yêu, có ph i?

3. Ngày thứ hai ở Đà Lạt, buổi sáng, anh vội cô vội đạp xe ra khỏi nhà thì mắt đã mờ mờ cò trờ ùa tới. Mắt mờ mờ cò trờ nài nỉ tợ n gh, chnh t, giớ xách lnh k nh, hình nh là chu n b đi ch xa. Mắt mờ mờ cò trờ cô vội nhao nhao vội cô vội lia c anh: “Trớ i i, cô đi đâu vậy, ngày hôm qua, tớ em ki m cô mu n ch t!”. Cô c: “Cô có b n xa v nên d n cô d n b n đi ch i loanh quanh.”. M y đ a con gái lém lnh: “B n c a cô, vậy thì tớ em kêu b ng gì h cô?”. Cô h i b i r i, ch h i b i r i r i cô tr n t nh l i ngay, t m t m c i nhìn anh: “Vi t l p mình kêu b ng anh đó, còn m y đ a mu n g i b ng gì cũng đ c.”, quay sang gi i thích v i anh: “T i nó là h c trò cũ c a H , h c cùng l p v i Vi t!”. H c trò cô m i: “T i em đang chu n b đi ch i thác, m i cô đi v i t i em.”. Nhìn m y cô trờ ùa v i nhau, anh th y vui vui, bu t mi ng: “Cho anh đi không?”. M t cô bé trông li ng láu nh t đám đ p tr : “T i em làm vi c v i cô em xong r i m i m i th y. Cô cho th y em đi không cô?” r i dúi vào l ng nhau c i r i i. Cô nói ch ng ch : “ , m y em kêu b n cô là th y cũng đ c. Ngày x a b n cô cũng h c S Ph m.”.

M i m t chi c xe ch c th y hai m i hai ng i phóng nh bay v h ng C u Đ t. Anh ch cô đi tr c, đám h c trò theo sau. Cô ng i sau l ng anh, gi ng rù rì: “Ngày x a, H d y d i này. Có m t cái thác đ p l m, thác Đ t Làng, đ ng đi h i khó m t chút. Không nh thác Cam Ly, thác Frenn, ng i ta đã làm s n l i đi. Vẫn có bao gi đi ch i nh ng ch nh th này ch a?. Anh th t thà: “Ch a.”. Cô l i ti p: “Ph i bằng r ng qua m y ng n đ i, thông m c xanh ng t, đ p l m, l i b g n hai cây s , c c l m, s Văn đi không n i!”. Anh nhún vai: “Nh m nhò gì, đi th này m i vui!”. Anh còn mu n nói thêm là lúc này, cô có d n anh đ n cùng tr i cu i đ t nào thì anh cũng theo, sá gì hai cây s đ ng đ i, nh ng l i s mình h i buông tu ng. Anh có th bông l n buông tu ng v i nhi u ng i, nh ng v i cô thì ch a bao gi, dù ch là nh ng ý nghĩ thoáng qua trong đ u. Nh th anh s l m m t đ i u mong manh, d v nào đó trong tình b n gi a anh và cô tan bi t đi m t.

G n m i gi thì cô trờ và... anh đ n C u Đ t. L c t c tìm ch g i xe, l c t c lên đ i thông. Đ i thông v ng l ng, ch có gió ngan ngát và ti ng thông reo. Màu thông xanh m t làm n ng bu i tr a nh d u đi. D c đ ng đi, Tâm, đ a h c trò có v nh c m đ u c đám, mon men đi g n cô: “T nhiên hôm nay, em th y cô tr ghê luôn!”. Cô g c g c đ u: “À, thì ra lâu nay em ch tui già!”. Cô lúc nào cũng là cô, Tâm không bi t nói gì, b n l n r i l i đầu m t. Đám h c trò c a cô l ng x ng ch y tr c, la hét, ùa gi n, ti ng c i nói lan xa c m t vùng đ i. Lúc cô kêu anh l i ch cho anh nh ng đ t thông xanh m n m n, hát nho nh cho anh nghe: “Hàng cây th p n ng lên hai hàng...”, r i h i anh là có th y gi ng nh ng ng n n đ không, ch t nghe m t ti ng click nh , quay l i thì th y c đám đang c i toe, H ng l m l m máy nh trong tay. Cô ng ng ng p: “Đ ng ch p b y, đ dành phim lát n a xu ng thác ch p.”. H ng nheo m t v i cô: “Cái nh v a r i cũng đ p l m, em có ch p b y đâu cô!”.

Cô và trò và anh đi loanh quanh theo m t con đ ng mòn có s n, m t bên là vách đ i, m t

bên là vợ chồng nọt tiêng đợng hợ, vờn không thợy thác đờu cợ. Chợ nghe tiêng nợ c chợy, giợ a trờ a nợng, tiêng nợ c chợy gợ i nên cợ mợ t thợ giợ i mát mợ, thợ a thợ và sợ ch sợ. Mợ t ai nợ y cợng đợ y mợ hợi và bợ i. Quyên thợ đời guợ c cao gợ t vờn cợ m trờn tay, buợng minh xuợ ng thợ m cợ giợ a rợ ng thông, thợ phợi phợ: "Em mợ t quá, không đợ nợ i nợ a.". Bợ n con trai cợng thợ xuợ ng các túi đợ ng bợnh mợ, trái cợy, nợ c uợ ng, cợ mợ t thợng bia nợ a, la chợ c Quyên: "Tợ i tui vác bao nhiêu đợ mà chợ a mợ t, Quyên đợ tay không vợ i đời guợ c mà mợ t gợ.". Tâm hợ hào: "Mình nghợ lợ i đờy đợ, giợ i quyợ t giợm đợ ng đợ ỏn này cho đợ nợ ng.". Vợ y là chợ a thợy thác đờu, đờ thợ y ỏn. Anh tha thợ n đợ chợ p nhợ ng cợ nh là lợ chung quanh thì Hợ o chợ y theo gợ i anh vợ, thợ c mợ c: "Sao thợ y không chợ p cho cợ em?". Cợ thì che mợ t, vờn cợu nời cợ hợ u: "Cợ chợ p hình xợ u lợ m!". Suợ t cợ buợ i đợ chợ i thác, Hợ ng còn chợ p lén anh vợ i cợ mợ y pợ nh nợ a, chợ lén vợ i cợ thợi chợ anh thì anh giợ vợ bợ chợ p lén. Cợ thì la: "Chợ p bợ y bợ không ỏ!" trong khi anh không giợ u nợ i là lòng mình đờng vui. Đợ u biợ t vui vì đợ c chợ p hình chung vợ i cợ, đợ u này mà nời ra thì nghe cợ vợ ngợ ngợ n lợ m.

Đợ n bợ n giợ chiợ u thì vợ đợ n Đờ Lợ t, đợ chợ i thác mà không đợ n đợ c thác. Sau khi ỏn uợ ng xong, mợ y cợ trò và anh đợ tìm mợ t lúc lâu nợ a, chợ nghe tiêng thác reo và thợ y thợ y đờng nợ c bợ c trợ ng xợa đợ i vợ xa kia nhợ ng không tài nào xuợ ng thác đợ c. Ngợ n thác nhợ là mợ t o o nh đợ i nợ ng hợ, lúc nợn lúc hiợ n nhợ trờu ngợ i. Suợ t chợ ng đợ ng vợ cợ cợ áy náy vì không đợ a anh xuợ ng thác đợ c, anh thì luôn mợ m trợ n an cợ là không sao đờu, lợ i không nời đợ c cợu anh thợ t lòng đờng nghĩ trong đợ u là anh đờng rợ t vui, vui vì đợ c bợ bên cợ, đợ n đợ c thác hay không thì đờu cợ gì quan trợ ng vợ i anh. Chợ t giợ t mình khi nhợ ra là cái cợu đợ nh nời này nghe quen lợ m, nhang nhác giợ ng mợ y cợu tán tợ nh rợ tiợ n trong mợ y tiợ u thuyợ t ba xu mà thợ nh thợ ng ngợ i ta vợ n đờm ra giợ u nhau.

4. Ngày cợ i cùng cợ a anh Đờ Lợ t trời qua rợ t nhanh. Buợ i chiợ u, cợ đợ a anh ra chợ mua quờ, hợ i anh cợ cợ n sợ m quờ tợ ng cợ bợ n nào không đợ nghe anh ngợ ng nghợ lợ c đợ u, cợ i cùng cợng bợ t anh tha vợ mợ t giợ xách đợ y toàn trái cợy và đợ c sợ n Đờ Lợ t. "Đợ ng nào thì Vủn cợng chợ xách thợm mợ t giợ sách nợ a thợi."

Xe Đờ Lợ t - Đờ Nợ ng chợ y sợ m lợ m, ba giợ sáng, cợ đờng thợ c anh đợ y đợ a anh ra bợ n xe. Đờm, Đờ Lợ t vờn nhợ p nháy nhợ ng ngợ n đờn quanh hợ Xuân Hợ ng và nhợ ng quán ỏn trong chợ ỏm Phợ. Cợ dợi vào tay anh mợ t túi nylon đợ ng bợnh mợ, nợ c uợ ng và chai đợ u giợ, mợ t cợ chợ thân tình đợ n tợ nhiên làm anh không đợ ng cợ m đợ ng. Anh cợ đợ ng nhìn cợ, không biợ t nời gì, nhìn cợ đợ a tay lên vuợ t mái tóc đợ t đợ m sợ ng đờm, nao lòng khi nghe cợ nời bợng quợ: "Sợng này Hợ vợ sợ đợ cợ t tóc." Anh không dợm nghĩ đợ n nhợ ng đợ u xa xợi hợ n, vì anh sợ p xa cợ rợ i, khoợ ng cách giợ a hai thợng phợ cách nhau hợ n bợ y trổm cợy sợ vợ i muợn ngàn trợ ngợ i phợ sinh, ít nhợ t là trong kợ nghợ lợ tợ i, nợ a năm nợ a, anh và cợ mợ i cợ thợ gợ p lợ i nhau. Và vì không thợ gợ n nhau, cợ mợ t cợu nời bợ p bợng nợ i cợ a miợ ng cợ a anh cợ ngợ p ngợ ng, ngợ p ngợ ng, cho đợ n khi chiợ c xe chợ anh chợ y vợ t đợ, bợ lợ i sau lợ ng mợ t trợ i thông xanh mát lờnh, bợng yợn mà khi ra đợ, anh biợ t mình sợ khó lòng gợ p lợ i.

Xe thồ xuất phát từ Ngõ n M, cũng là lúc anh ngã đầu vào thành ghế lái. Trong giấc mơ của anh, có một căn nhà có gác gỗ nằm giữa một khu vườn rau xanh mướt, hàng rào nở đầy hoa hồng đỏ, những bông hoa sáng thắm dưới ánh nắng nghe một tiếng chim líu lo không biết tên và tiếng ngói đi xô xao bên dưới. Trong giấc mơ, còn có anh, có cô với mái tóc mềm mượt tem tem áp sát khuôn mặt đầy đặn, không hề có những chuyến xe đi xa lúc ba giờ sáng...

Đinh Lê Vũ